

Kyrkomötet 2011**Tisdagen den 27 september****§ 1 Kyrkomötets inledning**

ORDFÖRANDEN GUNNAR SIBBMARK:

Ers kungliga höghet, herr talman, herr landshövding, herr statsråd, ärade gäster, kära biskopar och ledamöter i kyrkomötet, representanter för massmedia och mina damer och herrar. Jag vill hälsa er alla varmt välkomna till 2011 års kyrkomöte! Ett år går fort och jag tycker att det inte är så länge sedan vi var samlade till kyrkomötet förra året, men tiden står inte stilla. Världen står inte stilla och kyrkan står inte stilla. Den har förändrats mycket bara under den korta tid som jag har varit kyrkopolitiker, cirka 40 år vid det här laget. Svenska kyrkan är samma kyrka som den var då, men den har förändrats. Allting utvecklas och vi kan bara göra så gott vi kan för att det ska bli i en positiv riktning. Det är tyvärr inte alltid vi lyckas så bra med det.

För några år sedan talade jag i mitt inledningsanförande om att väldigt många människor, utan vardaglig kontakt med kyrkan, ändå har ett behov av kyrkan utan att kanske egentligen veta om det. Jag talade om de katastrofer som inträffat, och att människor i krissituationer gärna söker sig till kyrkan för tröst, stöd eller bara för att få sitta i lugn och ro och samla tankarna. Tyvärr har dessa ord åter blivit aktuella under den gångna sommaren. För min egen del tänker jag främst på två saker som skett under sommaren. Den första är när en tvåårig flicka blev påkörd och dödad av en rattfyllerist i kvarteret intill där jag bor i Rydaholm. Jag var själv på semester när det hände men blev självklart starkt berörd av denna olycka. I Rydaholm inrättades omedelbart ett kriscentrum i kyrkan. I det här fallet blev det i Rydaholms frikyrka som ligger mitt i samhället. Dörrarna öppnades och där fanns såväl kyrkoherden som frikyrkans pastorer tillgängliga för samtal, tröst, stöd och bön. Många som normalt inte besöker kyrkan kom dit och ville delta i sorgearbetet och finna egen tröst. Olika kyrkotillhörighet eller till och med religionstillhörighet saknade betydelse. Alla kände behov av varandra. Det andra är det som alla kommer ihåg från i somras, katastrofen på Utöya i Norge. Även här öppnade kyrkorna inte bara i Norge och Sverige utan på många håll runt om i världen. Alla ville uttrycka sitt stöd för Norge och de sörjande anhöriga till offren. Samtidigt ville man också uttrycka sin avsky för det hat eller kanske snarare den rädsla som jag tror var orsaken till katastrofen. Jag tror att förövaren hade en rädsla för det okända, en rädsla för förändringar och en totalt snedvriden bild av andra kulturer och religioner än den egna. Religiös fanatism och politisk extremism är två olika men väldigt närbesläktade uttryck för något mycket farligt i vår värld. Många av de krig vi genomlever eller har genomlevt har sin grund i religiös fanatism eller politisk extremism. Varför har vi så svårt för att tolerera andras åsikter, kulturer och sätt att leva?

Den nicenska trosbekännelsen inleds med följande ord: Jag tror på en enda Gud, allsmäktig Fader, skapare av himmel och jord, av allt vad synligt och osynligt är; och på en enda Herre, Jesus Kristus, Guds enfödde son ... Dessa ord kan inte tolkas på annat sätt än att vi tror att Gud har skapat oss alla, hur vi än ser ut och var vi än finns. Sedan har vi människor under årtusenden levt på olika håll och utvecklat olika levnadssätt och traditioner men också olika religioner. Ingen kan då rimligen påstå sig ha ett absolut tolkningsföreträde framför någon annan. I stället bör vi visa varandra respekt för våra olika sätt att leva och våra olika åsikter. Gör vi det kommer många konflikter att undvikas och vi kommer alla att få ett bättre samhälle att leva och verka i. Detta gäller naturligtvis också här i

kyrkomötet. Vi har olika åsikter, olika tolkningar av bibeltexter. Låt oss alla respektera varandras åsikter och tolkningar utan att påstå att endast vi själva har rätt. På det sättet tror jag att vi får bättre, trevligare och mera givande diskussioner oss emellan. Förhoppningsvis leder det också till bättre förståelse för de olika beslut vi fattar här i kyrkomötet.

Vi har en stor gemensam uppgift här i kyrkomötet och det är att arbeta för att Svenska kyrkan utvecklas positivt som en del i Kristi kyrka på jorden. Låt oss göra allt vi kan för att Svenska kyrkan ska kännas angelägen för svenska folket nu och i framtiden, och att människor ska känna sig välkomna till Svenska kyrkan i hela vårt land eller utomlands.

Med denna vädjan och förhoppning förklarar jag 2011 års kyrkomöte för öppnat.